

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Protokolant: Karol Pawełek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 maja 2019 r. we W.

sprawy z powództwa S. G.

przeciwko 4 (...) Bazie Logistycznej we W.

o odprawę emerytalną

I. zasądza od strony pozwanej 4 (...) Bazy Logistycznej we W. na rzecz powoda S. G. kwotę 17.979 zł (siedemnaście tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem odprawy emerytalnej, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01.06.2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.996,50 złotych.

UZASADNIENIE

Powód S. G., w pozwie wniesionym w dniu 14.12.2018 r. (data stempla pocztowego), domagał się zasądzenia od strony pozwanej – 4 (...) Bazy Logistycznej we W. kwoty 17.979 zł, tytułem odprawy emerytalnej, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.06.2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu podał, że w okresie od 01.09.1998 r. do 30.06.2006 r. był zatrudniony w spółce (...) sp. z o.o. a następnie tj. w okresie od 01.07.2006 r. do 31.05.2017 r. u strony pozwanej, przy czym po zakończeniu pracy u pozwanej nie nawiązał nowego stosunku pracy. Podał dalej, że przed podjęciem zatrudnienia był żołnierzem zawodowym zaś służbę pełnił przez 28 lat. Wskazał również, iż od dnia 01.05.1998 r. nabył prawo do emerytury i dalej, że pismem z dnia 19.10.2018 r. wystąpił do pozwanej o wypłatę odprawy emerytalnej w związku z przejściem na emeryturę jednak pozwana odmówiła wypłaty wskazując na potrzebę uzyskania decyzji sądu.

Wskazując na powyższe okoliczności oraz na treść art. 92¹ § 1 k.p. oraz art. 48 ust. 1

i 3 w zw. z art. 37 ust. 3 i 4 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Strefy Budżetowej powód zarzucił, że spełnił wszystkie przesłanki otrzymania odprawy emerytalnej.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz

o zasądzenie od powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Przyznając fakt zatrudnienia powoda w okresie od 01.07.2006 r. do 31.05.2017 r. oraz podjęcia przez powoda zatrudnienia po zakończeniu pełnienia zawodowej służby wojskowej jako emeryt wojskowy a także wystąpienia przez powoda z wnioskiem o wypłatę odprawy emerytalnej w związku z przejściem na emeryturę, strona pozwana zarzuciła, iż odmówiła wypłaty żądanej należności albowiem w jej ocenie odprawa emerytalna nie przysługuje byłym żołnierzom zawodowym, którzy otrzymali odprawę pieniężną w związku ze zwolnieniem z czynnej służby wojskowej i nabyciem prawa do emerytury wojskowej.

Sąd ustalił stan faktyczny:

Powód S. G. pełnił zawodową służbę wojskową, z której to służby został zwolniony z dniem 30.04.1998 r.

Służbę wojskową powód pełnił przez okres 28 lat, 7 miesięcy i 6 dni.

W związku z zakończeniem służby wojskowej powodowi została wypłacona odprawa pieniężna w związku ze zwolnieniem ze służby wojskowej.

Z dniem 01.05.1998 r. powód uzyskał emeryturę wojskową.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto:

- kwestionariusz osobowy, w kopii akt osobowych powoda
- decyzja o przyznaniu emerytury wojskowej z dnia 15.05.1998 r., k. 12-16
- przesłuchanie powoda, k. 99v. i 100

W okresie od dnia 01.09.1998 r. do dnia 30.06.2006 r. powód był zatrudniony w (...) sp. z o.o. we W., na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku asystenta ds. logistyki a następnie specjalisty ds. logistyki.

Następnie, tj. w okresie od dnia 01.07.2006 r. do dnia 31.05.2017 r. powód był zatrudniony u strony pozwanej, na podstawie umowy o pracę, na stanowisku starszego technika-analityka oraz starszego technika, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31.05.2017 r., za porozumieniem stron, z inicjatywy powoda.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto:

- świadectwo pracy z dnia 30.06.2006 r., k. 17
- świadectwo pracy z dnia 31.05.2017 r., k. 18-19 oraz w kopii akt osobowych powoda
- wniosek powoda z dnia 24.02.2017 r. o rozwiązanie umowy o pracę, w kopii akt osobowych powoda

- przesłuchanie powoda, k. 99v. i 100

Po rozwiązaniu umowy o pracę ze stroną pozwaną powód nie podjął kolejnego zatrudnienia i pobiera emeryturę wojskową.

Powodowi nigdy nie została wypłacona odprawa emerytalna.

Dowód: - decyzja o przyznaniu emerytury wojskowej z dnia 15.05.1998 r., k. 12-16

- pismo powoda z dnia 19.10.2018 r., k. 20

- przesłuchanie powoda, k. 99v. i 100

Pismem z dnia 19.10.2018 r. oraz z dnia 14.11.2018 r. powód zwrócił się do strony pozwanej o wypłacenie mu odprawy emerytalnej.

W odpowiedzi strona pozwana odmówiła powodowi wypłaty odprawy emerytalnej powołując się na istniejące w tym zakresie zasadnicze rozbieżności w wykładni prawa i wskazując na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.12.2015 r. w sprawie I PK 1/15 oraz odmienny pogląd zaprezentowany w uchwale składu siedmiu sędziów Izby Pracy i (...) Sądu Najwyższego z dnia 31.05.1989 r. w sprawie III PZP 52/88. Nadto podała, że ewentualne uwzględnienie żądania powoda możliwe będzie – z uwagi na powyższe rozbieżności – jedynie w oparciu o prawomocny wyrok sądu pracy.

Dowód: - pismo powoda z dnia 19.10.2018 r., k. 20

- pismo strony pozwanej z dnia 30.10.2018 r., k. 21

- pismo powoda z dnia 14.11.2018 r., k. 22

- pismo strony pozwanej z dnia 27.11.2018 r., k. 23-24

Zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej Ponadzakładowym Układem Zbiorowym Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej (zwany dalej: (...)) pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia – po co najmniej 35 latach pracy. (art. 48 ust. 1 pkt 6 (...))

Odprawę oblicza się według zasad obowiązujących przy ustaleniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, przy czym przy ustalaniu okresu pracy, o którym mowa w ust. 1 stosuje się odpowiednio postanowienia art. 37 ust. 3 i 4 Układu. (art. 48 ust. 2 i ust. 3 (...)).

Stosownie natomiast do treści art. 37 ust. 3 i ust. 4 (...) do okresów pracy uprawniających do dodatku za wysługę lat wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia (ust. 3) a także okresy odbywania czynnej służby wojskowej, okresy odbywania służby w organach bezpieczeństwa publicznego, a także w Milicji Obywatelskiej i Służbie Więziennej oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze z wyłączeniem okresów nauki w szkołach, o których mowa w art. 155 § 1 k.p. (ust. 4)

Jednocześnie zgodnie z art. 48 ust. 4 (...) pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa.

Dowód: - Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek

Organizacyjnych Sfery Budżetowej, k. 34-41;

Średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 2.996,50 zł brutto.

Dowód: - zaświadczenie o wysokości wynagrodzenia powoda, k. 32

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 17.979 zł, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, tytułem odprawy emerytalnej.

Strona pozwana domagała się oddalenia powództwa.

Uwzględniając powyższe okoliczności i stanowiska stron postępowania rzeczą Sądu było ustalenie czy powodowi przysługuje prawo do odprawy emerytalnej – jak podnosił powód, czy też nie – jak zarzucała strona pozwana.

Ustalając stan faktyczny w sprawie - który de facto był niesporny pomiędzy stronami co do okoliczności istotnych dla rozpoznania sprawy - Sąd oparł się na dowodach

z dokumentów powołanych w treści uzasadnienia albowiem żadna ze stron nie podważyła skutecznie ich prawdziwości i autentyczności a nadto na przesłuchaniu powoda, którego to zeznania Sąd uznał za wiarygodne, spójne i logiczne a przy tym znajdujące potwierdzenie w złożonych do akt sprawy dokumentach.

Zgodnie z przepisem art. 92¹ § 1 k.p. pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna

w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, przy czym – stosownie do treści art. 92¹ § 2 k.p. – pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa.

Powyższy przepis zawiera ogólną regulację ustanawiającą prawo pracownika do odprawy emerytalnej, w której zawarte zostały minimalne uprawnienia pracownika z tytułu rozwiązania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę lub rentę, które to uprawnienia w układach zbiorowych pracy i regulaminach wynagradzania mogą być – co oczywiste – ukształtowane w sposób korzystniejszy dla pracownika.

W sytuacji powoda taka zaś regulacja zawarta została w treści art. 48 ust. 1 pkt 6 (...), zgodnie z którym pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty

z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia – po co najmniej 35 latach pracy.

Co przy tym istotne w niniejszej sprawie treść w/w regulacji (...) stanowi, w zakresie ustanowienia (wyznaczenia) przesłanek warunkujących nabycie prawa do odprawy emerytalnej powielenie regulacji kodeksowej zawartej w art. 92¹ k.p.

Na tle regulacji powołanych przepisów nie budzi zaś wątpliwości, iż przesłanką nabycia przez pracownika prawa do odprawy emerytalnej jest: - spełnienie przez pracownika warunków uprawniających do emerytury, - przejście na emeryturę, - rozwiązanie stosunku pracy z pracodawcą, - istnienie związku przyczynowego między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę.

Jak przy tym wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11.10.2007 r. w sprawie III PK 40/07 (LEX nr 338805) użyte w art. 92¹ § 1 k.p. sformułowanie „przejście na emeryturę” oznacza zamianę statusu pracownika lub pracownika-emeryta na status wyłącznie emeryta,

w związku z czym przewidziana w tym przepisie odprawa emerytalna przysługuje pracownikowi, jeżeli rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w związku z tak rozumianym przejściem pracownika na emeryturę, choćby ją wcześniej pobierał, chyba że już wcześniej skorzystał z uprawnienia do tej odprawy.

W niniejszej sprawie, jak wynika z przeprowadzonych ustaleń faktycznych, powód uzyskał z dniem 01.05.1998 r. emeryturę wojskową, przy czym w okresie od dnia

01.09.1998 r. do dnia 30.06.2006 r. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. we W. a następnie, tj. w okresie od dnia 01.07.2006 r. do dnia 31.05.2017 r. kontynuował zatrudnienie u strony pozwanej.

Po rozwiązaniu z powodem umowy o pracę - na podstawie porozumienia stron - powód zakończył z dniem 31.05.2017 r. zatrudnienie u strony pozwanej zmieniając tym samym status pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta.

Tak rozumiana zmiana statusu pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta była natomiast konsekwencją rozwiązania z powodem umowy o pracę.

Należy przy tym wyraźnie podkreślić, że pobieranie przez powoda emerytury jeszcze przed rozwiązaniem umowy o pracę ze stroną pozwaną nie pozbawiało go prawa do odprawy emerytalnej. Prawo do odprawy emerytalnej może bowiem nabyć także pracownik, który skorzystał z uprawnień emerytalnych lub rentowych, a następnie podjął zatrudnienie

i ponownie przestał pracować, aby korzystać z uprawnień emerytalnych lub rentowych.

Co równie istotne w niniejszej sprawie ani treść regulacji art. 92¹ k.p., ani treść regulacji art. 48 ust. 1 pkt 6 (...) nie stanowi, iż uprawnienie do odprawy emerytalnej jest związane wyłącznie z przejściem na emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co potwierdził również Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 09.12.2015 r. w sprawie

I PK 1/15, w którym podał on, iż „Rozważany przepis nie formułuje takiego wymagania, jak czynił to wprost art. 39 KP w brzmieniu obowiązującym przed 1 czerwca 2004 r.,

a zaprezentowana wykładnia prowadziłaby do pozbawienia prawa do odprawy emerytalnej zarówno pracownika, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę co prawda przewidzianą w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.), jednak przysługującą

z odrębnego Funduszu Emerytur Pomostowych (art. 29 ust. 1 i art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy

z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych; t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 965 ze zm.), jak i pracownika, który w sytuacji zbiegu prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz emerytury wojskowej wybrał to ostatnie świadczenie jako korzystniejsze (por. w tym zakresie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 223/13,

i powołane w nim orzecznictwo). Trafnie również skarżący podnosi, że w wyroku z dnia

11 października 2007 r., II PK 40/07 Sąd Najwyższy przyjął, iż pobieranie emerytury policyjnej w trakcie wykonywania pracy w ramach stosunku pracy i powrót po ustaniu tego stosunku do statusu „emeryta policyjnego” nie pozbawia pracownika prawa do odprawy emerytalnej przewidzianej w art. 92¹ § 1 KP.”

Brak również, w ocenie Sądu, podstaw do uznania, aby wypłacona powodowi

w związku ze zwolnieniem ze służby wojskowej (na podstawie przepisu art. 84 ustawy z dnia 30.06.1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1974 r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych), odprawa pieniężna wykluczała uprawnienie powoda do odprawy emerytalnej.

Należy bowiem wyraźnie podkreślić, że żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem zaś odprawa przewidziana w art. 84 ustawy z dnia 30.06.1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1974 r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych (aktualnie art. 94 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych), nie stanowi świadczenia ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art.

92¹ § 1 k.p. – a w niniejszej sprawie, wobec powoda, także w treści art. 48 ust. 1 pkt 6 (...). W konsekwencji powyższego przyjąć należy, iż wypłata odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej, niezależnie od charakteru tego świadczenia, nie wyłącza - na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. - prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika. Należy mieć bowiem na uwadze, że funkcja tzw. odprawy wojskowej jest inna niż odprawy emerytalnej. Odprawa wojskowa, na podstawie w/w przepisów, przysługiwała bowiem żołnierzowi niezależnie od

przyczyn zwolnienia ze służby natomiast odprawa emerytalna stanowi gratyfikację za utratę zatrudnienia w związku z przejściem na emeryturę. Powyższe potwierdził zresztą Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego już powyżej wyroku z dnia 09.12.2015 r. wskazując, że: „(...) nie można podzielić poglądu (...), że przejście przez żołnierza na emeryturę wojskową po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej nadawało odprawie przewidzianej w art. 17 ustawy o uposażeniu żołnierzy charakter odprawy emerytalnej. Z przepisu tego, odczytywanego w powiązaniu z art. 75-79 i art. 84 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych jasno wynika, że odprawa ta przysługiwała niezależnie od przyczyn zwolnienia ze służby (mogła być również przyznana w obniżonej wysokości w przypadku zwolnienia ze służby wskutek utraty stopnia wojskowego albo skazania na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) - art. 17 ust. 6 zdanie drugie ustawy o uposażeniu żołnierzy), a jej wysokość uzależniona była przede wszystkim od długości okresu służby (wysługi). Świadczenie to miało zatem charakter gratyfikacji za odbytą służbę, a nie rekompensaty za utratę zatrudnienia wykonywanego w ramach stosunku służby w związku z nabyciem uprawnień do zaopatrzenia emerytalnego. Trudno również przyjąć, że przedmiotowa odprawa zmieniała swój charakter i funkcję w zależności od tego, czy po zwolnieniu ze służby wojskowej żołnierz zawodowy nabywał uprawnienia emerytalne i z nich korzystał.”

W rezultacie powyższego oraz wobec faktu, że uprzednio powodowi nie była wypłacona odprawa emerytalna, strona pozwana obowiązana była wypłacić powodowi należną odprawę emerytalną.

Świadczenie to powinno być przy tym wypłacone powodowi najpóźniej w ostatnim dniu zatrudnienia powoda, tj. w dniu 31.05.2017 r.

Jednocześnie wobec treści regulacji art. 48 ust. 1 pkt 6 (...) oraz przy uwzględnieniu stażu pracy powoda (28 lat, 7 miesięcy i 6 dni - służba wojskowa + 18 lat, 9 miesięcy - zatrudnienie w (...) sp. z o.o. we W. oraz u pozwanej), powodowi przysługiwała jednorazowa odprawa emerytalna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia, czego zresztą strona pozwana nie kwestionowała, tj. odprawa w wysokości 17.979 zł brutto (6 x 2.996,50 zł brutto).

Powód domagał się zasądzenia do strony pozwanej – tytułem odprawy emerytalnej – kwoty 17.979 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01.06.2017 r. do dnia zapłaty, w związku z czym Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku opierając orzeczenie o należnych odsetkach ustawowych na treści art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i uwzględniając w tym zakresie okoliczność, że do rozwiązania z powodem umowy o pracę doszło z dniem 31.05.2017 r. w związku z czym z tym dniem najpóźniej pozwana winna była wypłacić powodowi należną odprawę emerytalną. (punkt I wyroku)

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w punkcie II wyroku Sąd oparł na treści przepisu art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione koszty procesu, uwzględniając dalej fakt, że na koszty poniesione przez powoda złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika procesowego

w stawce 2.700 zł ustalonej zgodnie z przepisem § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, zawarte w punkcie III wyroku, znajduje oparcie w art. 108 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. i art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 i art. 94 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.). W toku postępowania powód był zwolniony od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy. Żądanie pozwu podlegało uwzględnieniu w całości co winno uzasadniać obciążenie kosztami postępowania strony pozwanej. Strona pozwana jest jednak objęta ustawowym zwolnieniem od opłat sądowych (art. 94 u.k.s.c.) zaś z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., który wskazuje, że również w stosunku do pozwanego będącego jednostką organizacyjną Skarbu Państwa obligatoryjne jest nadanie tego rygoru

w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika (w sprawach pracowniczych nie stosuje się bowiem art. 335 § 2 k.p.c.); punkt IV wyroku.